

КАЗ БУКИ ВЕСТИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 15, БРОЙ 64, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

декември 2024

Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – Трета награда – 2013; Първа награда – 2014

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – Първа награда – 2016, 2017, 2018, 2020, 2022; Специална награда – 2019, 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – Първа награда – 2019, 2022; Втора награда – 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ - Голямата награда на община Разград за 2024

Цена 1 лев

Вестникът ни става на 14!

Коледа! Преди всичко това е празник, на който се почита Бог. Най-важното, което ще пожелаем на всички тук и по света, е празникът им да е весел и да няма лоши чувства помежду им. На най-малките пожелавам да вярват!

Иван Иванов, 5д

Чакана Коледа

Идва Коледа и ето –
пак ще стопли ми сърцето!
Вкъщи ще ухае сладко
на канела, шоколад и мляко.

През ваканцията вкъщи ще стоя,
без да бързам през глава, без суетня.
С топли чорапи пред камината
и със книга в ръка –
в светове вълшебни ще се пренеса.

И ето - коледното чудо ще пристигне,
в къщите тихо ще надникне.
Нека този дух незабравим
в зимната нощ заедно да споделим!

Мишел Борисов, 6е

Какво ви очаква в броя?

🔔 Ние пишем – тя отговаря

Разговор с г-жа Василева,
директор на СУ „Иван Вазов“.
Цялото интервю можете да
прочетете на стр. 2

🔔 Честит рожден ден, скъпо
вестниче!

Поздрави от приятели от
близо и далеч ще откриете
на стр. 6-7

🔔 Победителите в Първия
фестивал на науката ще се
срещнат с вас на стр. 3

🔔 Какви професии ще
изберат малките второ-
класници? – стр. 4

🔔 Отново бележим успехи в
спорта. Представяме кара-
тистите Мартин, Стани-
слав и Петър – стр. 4

🔔 Нова купа за отбора по
баскетбол, стр. 4

Весела Коледа!

Коледните писма до Доб-
рия старец са на стр. 11

И още:

✓ Коледни истории с
неочакван край. Какво
се случва понататък, вижте
на стр. 8 и 10.

✓ Кой са най-завладяващите
коледни базари? Примамли-
вите дестинации ви прикан-
ват на стр. 10

Пристрастия

✓ Театърът – любов от пръв
поглед – стр. 9

✓ Откровено за романите
на Георги Бърдаров – стр. 5

✓ Как се е променил праз-
никът през детските очи?
Прочетете на стр. 9

✓ Новогодишен календар –
стр. 12

Реклама / Талон за отстъпка

Очи в очи

Откровено с директора на СУ „Иван Вазов“

По случай 14-тия рожден ден на нашия училищен вестник поканихме директора на нашето училище - госпожа Ганка Василева, на среща с читателите ни. Любопитни сме да разберем как вижда тя бъдещето на училището.

- Можете ли да ни разкажете малко повече за вашия професионален път и какво е за Вас позицията на директор на СУ „Иван Вазов“?

- Моят професионален път започна непосредствено след завършването на моето висше образование. Преминих през всички стъпала на професията - учител, възпитател, заместник-директор, директор. Първоначално бях учителка в малко училище, където често ми възлагаша допълнителни задачи, и по този начин се запознах с администрирането на училището. Бях на 28 години, когато станах директор, и оттогава се занимавам с управление на образованието. Като общински съветник в община Червен бряг, два мандата съм заемала позицията Председател на комисията „Образование, култура и вероизповедания“. От 2019 г. съм външен инспектор към Националния инспекторат по образованието. През 2020 г. станах заместник-директор на СУ „Стоян Заимов“ - град Плевен, където работих до идването ми в СУ „Иван Вазов“ - Плевен. Да поема тази отговорност, беше едно от най-смелите решения, които съм взимала, особено в създамата се ситуация. Да съм директор, за мен никога не е било самоцел. В професионалния си път съм се научила да вземам решения и да нося отговорност, а в училище тя е огромна. Обичам работата си и се стремя към това да внасям позитивизъм във всяко нещо, което правя. Искam ученици, родители и учители да знаят, че могат да разчитат на мен. Да си директор на СУ „Иван Вазов“, това е сериозна отговорност и предизвикателство, защото училището е най-голямото и най-предпочитаното на територията на община Плевен.

- Кои са житейските уроци, които повлияха на Вашия професионален избор?

- Не мисля, че е имало някаква драматична житейска ситуация, която да е повлияла на избора ми. Просто, когато кандидатствах за директор-

ския пост, вече бях добила опит с управлението и знаех, че този опит може много да ми помогне в бъдеще.

- Според Вас кои са най-големите предизвикателства в работата Ви като директор?

- Предизвикателствата са най-различни и всекидневни - от обезпечаване на процесите в училище, изготвяне на документи, срещи с родители и ученици до различни ситуации, които се случват през деня. По отношение на учениците - бих искала да ги ангажирам повече в учебния процес чрез ученическото самоуправление. Така те ще развият своите социални умения и лидерски качества. Искam да участвам в обсъждането на въпроси, засягащи училищния живот и училището. За мен е важно учениците да имат възможност да развият своя личностен потенциал и индивидуални способности. Бих искала да ангажирам и родителската общност, която да бъде важен партньор в развитието на училището. Първият фестивал на науката, който проведохме в нашето училище, е резултат от усилията на Обществения съвет в лицето на господин Преслав Гайдарски и учениците, учителите и ръководството на СУ „Иван Вазов“. Също така бих искала училищният екип също да поеме част от отговорностите за дейността в училището. Ако гледаме в една посока, ще вървим напред.

- Какви са основните Ви приоритети като директор на нашето училище?

- Ще очертая дългосрочните цели, които съм си поставила като директор на СУ „Иван Вазов“. Една от тях е развитието на STEM културата. Това означава STEM кабинети, в които ние вече учим, повече обучени учители, които да ги използват, ученици, които активно участват като новатори и създатели на нови технологии. Родителската общност също е важна част от изграждането на STEM културата. Ние сме в средата на дигитална

трансформация, която се случва веднъж на поколение, и учениците от СУ „Иван Вазов“ могат да бъдат лидери в тази глобална промяна. Вече оборудвахме кабинет по „Технологии и предприемачество“ с конструктори Infento по Национална програма „Осигуряване на съвременна, сигурна и достъпна образователна среда“. До средата на 2025 годината ще осъществя един вече започнат при предишното ръководство проект „Център за дигитални създатели“, насочен към предметите: български език и литература, история и цивилизации, информационни технологии, гражданско образование, география и икономика, чужди езици. Това отново е свързано с идеята учениците да станат творци и новатори, а не само пасивни потребители на новите технологии.

Ще търся възможности за реализиране на проекта за изграждане на малка спортна зала и подновяване на настилка на спортните площадки.

В краткосрочен план желая да направя малко повече места за отдых и хранене в училището, където учениците да могат да си почиват и да се чувстват комфортно.

- Какви методи и подходи смятате да насърчавате в образователния процес? Имате ли нови проекти в тази насока?

- Искam усилията на ръководството и учителите да са насочени към това, в училището да се изгражда ученическа общност, която е функционално грамотна, иновативна, социално отговорна, с активна гражданска позиция и демонстрира смелост, устойчивост, уважение и грижа за другите. Бих искала да създадем приобщаващо и вдъхновяващо пространство за учениците, в което те да изследват своите способности. Според мен от това се определя успехът на личността и благополучието на обществото. Единствено в нашето училище ще бъде завършена тази STEM среда, за която говорих вече, и смятам, че това ще допринесе за доброто развитие на учениците. Така и училището ни ще върви напред и ще продължава бъде най-предпочитаното, защото предлага качествено образование.

- Кои ценности и принципи искате да утвърдите в нашето учи-

лище?

- Ценностите и принципите, които искам да утвърдя, са свързани с демократичното управление на училището. Насърчавам уникалността, защото всеки от вас е различен и уникален и искам учениците да бъдат себе си и да изявяват себе си. Също така според мен би било много добре учениците да участват повече в процеса на обучение - да правят презентации, проучвания и проекти. По този начин процесът на обучение ще бъде съвместен, а не само учителят да преподава на учениците. Така те ще развият своите социални и граждански умения, ще се научат на отговорност и ще разгърнат своя потенциал.

- Какви цели бихте искали да постигнете в краткосрочен и дългосрочен план?

- В дългосрочен план имам доста цели. Те са свързани с материалната база и външното пространство, училищния двор. В краткосрочен, са тези, които споменах, и са свързани най-вече с комфорта на учениците и които ще започна да постигам в зависимост от бюджета. Искam СУ „Иван Вазов“ да споделя своята практика и да виждат хората това, което сте. Искam ми да дадем по-голяма обществена гласност, защото, когато влезеш тук, много бързо се вижда високото качество, но хората навън не знаят какво можете да правите и каква сила имате.

- А Вие каква ученичка сте били? С какво си спомняте Вашите ученически години?

- Съвсем нормален ученик си бях, с всичките положителни и отрица-

телни неща, които се случват и във вашата възраст. Понякога и аз също нарушавах правилата като всеки тийнейджър. Когато бях на вашите години, имах една учителка. Тя е един много ярък пример затова как учителят може да намери път към учениците си, когато иска, и че не е необходимо да казваш „забранявам“ и „не може“, а да направиш така, че човекът отсреща сам да разбере какво трябва и какво не трябва. И тя ни показа с топло отношение и чувство за хумор какво не бива да правим. Моите ученически години бяха като вашите - контролни, изпитвания, учене.

- По случай рождения ден на училищния вестник „В@з Буки Веди“ какво бихте пожелали на екипа му?

- На екипа бих пожелала първо да сте здрави, защото без здраве нищо не се случва, да продължите по пътя, който сте си избрали. Много е ценно това, което правите, защото в днешното технологично време не посягаме често към написаното на хартия, а чрез вестника си вашите мисли, чувства и преживявания остават някъде завинаги. Много е хубаво това, което правите, и ви пожелавам да продължите със същия устрем и всеотдайност. Може би е подходящо да включите в училищния вестник и нова постоянна рубрика „Какво четем?“

- Наближават коледните празници и всеки от нас прави някаква лична равностметка и си обещава нещо да промени. Вие обаче си обещавате?

- В личен план съм си обещала да си обръщам повече внимание на здравето. Тук, в училище, си пожелавам да имам повече време за учениците и да съм повече сред тях.

- Коя Коледа ще остане завинаги в сърцето Ви?

- За мен Коледа е много специален празник и много ми е в сърцето. Коледите почти никога не си приличат, но тази Коледа ще е първата тук, в СУ „Иван Вазов“, и със сигурност ще се запечата в душата ми. Така, както емоциите, свързани с идването ми тук. Може би много хора си мислят, че са отрицателни, но те са по-скоро положителни.

- В навечерието на празниците какво бихте пожелали на учениците, учителите и на всички, съпричастни към СУ „Иван Вазов“?

- Да са здрави всички - и те, и близките им - това е най-важното, без него всичко друго се обезсмисля. Щастието и успехът са строго индивидуални и зависят от самите хора, но най-вече желая на всички да са здрави.

Яна Янева, 10а

Цветина Данчева, 10г

Грейнаха светлините на коледните елхи в СУ „Иван Вазов“

На 09.12.2024 г. в училищния двор празнично светнаха украсените коледни елхи. На коледните песни се радваха и малки, и големи. Училищният хор и прекрасните мажоретки бяха част от коледния спектакъл. Техните изпълнения донесоха коледния дух в училище. С много настроение, фойерверки и музика блеснаха коледните светлини.

Какво е чувството да си на върха?

Мотото на нашия вестник е: „Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло!“ То напълно важи за Фестивала на науката, проведен на 1 ноември за първи път в града ни. По инициатива на Обществения съвет с председател г-н Преслав Гайдарски и със съдействието на г-жа Ганка Нинова, директор на в СУ „Иван Вазов“, се роди идеята за творчеството в науката, представено като празник на ума, креативността и знанието. Събитието, организирано от г-н Преслав Гайдарски, цели да подпомогне млади таланти в областта на STEM и да развие тяхната оригиналност. Физкултурният ни салон се превърна в сцена на науката и иновациите. Въпреки че традицията тепърва „се излюпва“, участниците бяха много. Около 90 вазовчета имаха възможността да представят своите проекти, обхващащи всички големи клонове на науката (математика, физика, химия, биология, литература и дори роботика). Изработените от учениците проекти спечелиха сърцата на журито и гостите. При присъждането на първите награди важен аспект не бе само научното значение на проекта, но и неговата индивидуалност и уникалност спрямо другите. Фестивалът на науката е поредното доказателство, че децата от СУ „Иван Вазов“ пречупват учебния материал през своя собствена призма и са способни да викинат в красотата на науката. Проекти – много, участници – още повече, а награди – **твърде малко**. С всяка секунда напрежението нарастваше, всички погледи бяха вперени в организатора, опитвайки се да отгатнат кои ще бъдат победителите. Ето, че дойде и моментът, в който обявиха първенците!

Победители в:

- първата възрастова група:
 - Стефан Терзиев и Мартин Георгиев от 3а клас с проекта „Роботизирана ръка“
 - Мартин Ангелов, Виктория Тодорова, Ева-Мария Ницова, Лорен Петров и Мария Христова от 2 б клас с проекта „За хората и звездите - една история от „Малкия принц““
 - Сияна Нанкова, Дея Вълчева и Владимир Вълчев от 1г клас, Стефани Петров от 1а и Арас Мехмедов от 1б клас с проекта „Магнетичният свят на растенията“
- втората възрастова група:
 - Стефан Стефанов и Жана Постълуйт от 6а клас с проекта „Аквасфера“ третата възрастова група:
 - Теослав Гайдарски от 9д с проекта „Легендите за Прометей“
 - Колективни награди за най-активно участвали паралелки.

Имаха възможността да разговарям с част от тези талантливи участници и да науча повече за техните проекти и мотивацията, която стои зад тях.

Първата ми среща беше с малчуганите от **първи клас**, които ентузиастично ми разказаха как идеята ги връхлетяла в училище, когато садили различни растения като бял и червен боб, леща и други. За тях

1 клас

растенията са едно от най-хубавите неща и заслужават да им се отдава необходимата почит – те служат не само като храна за организмите и подслон за животните, но и като красив подарък в специален ден. Техният проект разглежда способността на растенията да приемат вода през стъблата си. Експериментът, който са провели, включва водни боички, вода и отгледани от тях бобови растения. Растенията сложили в съд с вода, съдържаща боя. Не след дълго децата забелязали, че листата на растенията малко по малко придобиват цвета на разтвора, в който били поставени. На 01.11. децата с радост представиха своя проект и със затаен дъх очакваха дали ще чуят имената си сред спечелилите. Споделиха ми, че усещали туптенето на сърцата си и били ужасно развълнувани, когато чули, че са успели да се изкачат на върха.

„Чувството беше неопишуемо!“ – съгласиха се малките откриватели.

Малкият принц, 2б клас

Следващата група от будни умове, с които поговорих, бяха децата от 2б клас. Това, което силно ме впечатли, беше не просто самият проект, но и идеята, стояща в неговата основа.

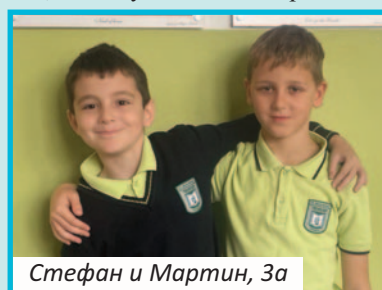
Техният проект, вдъхновен от така познатата на всички поема „Малкия принц“ на Екзюпери, представляваше съвкупност от миниатюрни съзвездия, направени с помощта на маршмелоу и клечки за зъби. Бяха пресъздали с точност Малката мечка, Голямата мечка и Орион, като предвидливо бяха оставили допълнителни материали, за да има възможността всеки желаещ сам да създаде съзвездие и да изживее тази емоция заедно с тях.

Още по-важна от звездните поредици беше презентацията, която те направиха. Макар че Малкият принц пътешества из различните светове, децата се спрели на нашия, за да опитат да възвърнат детската му чистота. Нещото, подтикнало ги да изберат именно тази тема, било тяхното желание да научат хората около себе си да поглеждат отвъд видимото и да отворят сърцата си за околните.

Техният проект истински ме докосна и ми подежда като напомняне да отделям повече време, за да се наслаждавам на миговете, които иначе всички ние приемаме за даденост. Вярвам, че трябва да уважим детското желание и от време на време да поглеждаме към звездите с усмивка, да се радваме на споделените мигове и да браним децата в самите нас!

След този вдъхновяващ разговор, обнадявана, се отправих на поредната мисия – да се срещна с още едни победители. Съдбата беше на моя страна, защото успях да поговоря с още едно талантливо дете – **Стефан Терзиев от 3а клас**.

Стефан ми сподели, че от близо една година се занимава с роботика и се е включвал в далеч по-амбициозни проекти. Скромното момче обясни, че роботизираната ръка, която конструирал, е съставена от 299 парченца „Лего“. Били са му необходими доста време и размисъл, за да успее да построи своя

Стефан и Мартин, 3а

проект, но въпреки това той не се отказал.

„Ако я използваме, би помогнала много на човечеството. Би било голям напредък за науката и доста би улеснило животите ни.“ – каза с усмивка Стефан. Той изработил своя проект съвместно с **Мартин Георгиев от 3а клас**. Роботизираната ръка е прототип с батерия и се движи. Може да вдигне и да премести празно шише. Двете момчета обещаха, че догодина ще изработят по-сложен проект, може би роботизирана глава.

Стефан, 3а

Децата като Стефан и Марти са признак за наличието на едно ново поколение от търсещи и активни хора, които не просто искат промени в света, а знаят, че промяната започва от самите тях.

Изкачвам се по-нагоре по почетната стълбичка и намирам шестокласниците **Жана Постълуйт и Стефан Стефанов от 6а клас**. За проекта ми разказа Жана. Те обмислят решение на проблема с безводието. Занимава ги

Жана Постълуйт, 6а

въпросът как да си набавим вода. И намират решението – „Аквасфера“ – машина за филтриране на въздуха и извличане на питейна вода. Жана предлага различни идеи, но изработването на машината е за-

Стефан Стефанов, 6а

слуга на Стефан. Този проект много впечатлява публиката, а малките изобретатели печелят медал от Фестивала заслужено, защото засягат така наболялата екологична тема.

STEM момичета, 6а

Последният откривател, с когото ме срещна работата по този материал,

Теослав, 9д

се казва **Теослав** – едно амбициозно момче, силно впечатлено от часовете по литература. Искрицата в неговото сърце се запалила, след като неговата учителка по БЕЛ, г-жа Мариана Пенчева, възложила задача на класа му да представи по интересен начин митовете за Прометей. В своя проект той пресъз-

дава три от най-известните митове: как Прометей създава хората от кал, как краде огъня от Зевс и го дарява на човечеството, за да го спаси от студ и глад, и как заради този си подвиг е наказан и окован, но по-късно е спасен.

Теослав разказва:

„Постъпките на Прометей са символ на саможертва, смелост и готовност да се бориш за доброто на хората, дори с цената на страдания. Тези уроци са изключително важни и в съвременното. Днес ние също имаме нужда от „огъня“ на Прометей – не като физически дар, а като вдъхновение да търсим знания, да намираме решения за глобалните предизвикателства и да не се отказваме, когато срещаме трудности. Именно този дух се опитам да пресъздам чрез проекта си.

Получаването на първата награда беше един от най-вълнуващите моменти в живота ми досега. Когато чух името си и излязох да получа медала, се почувствах горд, вдъхновен и мотивиран да продължавам да работя по STEM проекти и да участвам в подобни инициативи.“

Теослав Гайдарски е не просто едно иновативно дете, спечелило заслужена награда след неуморния си труд – той е от хората, носещи огъня на знанието и добрината в себе си. Впечатляваща е неговата емоционална интелигентност, не присъща за възрастта му. Фестивалът на науката е инициатива, която непременно трябва да се запази в годините, с цел да окуражи тези млади откриватели и да запази непокътнат бурния огън в сърцата им. Качествата, които в моите очи обединяват всички тези деца, са тяхната способност да бъдат част от момента и да уловяват мига и емоцията в него, да се отнасят със загриженост към околните и да търсят нови знания. Всичко това е плод на може би най-ценното средство, вложено в тези деца – вниманието. Вярвам, че в бъдеще този научен празник ще се установи като основна причина много други деца да поемат по пътя на знанието.

Марина Костова, 11в

Носители на STEM купа

Видяно и чуто

Как 10 в клас посрещна Международния ден на анестезиолога?

На 16 октомври 10в клас посрещна Международния ден на анестезиолога в присъствието на двама лекари, занимаващи се с тази специалност. Двамата анестезиолози работят във водещите болници на град Плевен – университетски бази за обучаване на студенти. Д-р Момчил Тодоров и Д-р Ружа Генчева гостуваха в нашето училище и ни представиха презентация на тема „Сърдечен масаж – как и в какви случаи се прави“. Това е нещо, което на пръв поглед изглежда сложно, но не е невъзможно да се извърши. Оказва се, че е също толкова ключово, когато човек знае как да го направи. Гостите ни разказаха какво трябва да направим, ако попаднем на човек, нуждаещ се от помощ и как да определим неговото състояние. Обясниха ни за важността на това умение и как можем да „съживим“ човек, докато чакаме специалистите да поемат тази важна задача. Също ни предоставиха и списък с песни на световноизвестни артисти с ритъм, съвпадащ с правилното темпо за извършване на сърдечен масаж. След това ни дадох възможност да правим сърдечен масаж на манекени, което ни показва колко важна всъщност е техниката и какво огромно значение има къде поставяме дланите си, колко натиск прилагаме и как са разположени ръцете и лактите ни. След презентацията екипът на

вестника ни проведе кратко интервю с д-р Момчил Тодоров, работещ в УМБАЛ „Света Марина“, и д-р Ружа Генчева, работеща в УМБАЛ „Д-р Георги Странски“. Те споделиха колко важна е работата на анестезиолога и реаниматора, които винаги трябва да са готови да помогнат и да знаят какво да правят във всяка една спешна ситуация. Оказва се, че анестезиологията също е и много благородна, но за жалост, не толкова благодарна специалност. Лекар, практикуващ тази професия, е нужен при всяка една операция и със сигурност хирургът не би могъл да се справи с работата си без анестезиолог „под ръка“. Недостиг на анестезиолози има, защото малко лекари избират да се занимават с тази професия, а за тези, които го правят, се говори крайно недостатъчно. Точно те са хората, които поддържат пациента, когато той е на границата между живота и смъртта. Точно заради това би било хубаво повече хора да се насочат към тази специалност и да благодарим на тези, които спасяват жизни със собствените си ръце. Срещата с тези лекари ни разкри и друга страна от медицината, като ни показва, че можем да бъдем полезни в опасни за живота ситуации, може би да спасим живот.

Михаела Минкова, 10в
Деян Тончев, 10в

Участие в инициативата „Ден на четенето“

Четенето е част от живота ни всеки ден, но има една седмица, в която обръщаме специално внимание. Случайно срещнахме малките второкласници в библиотеката и ето какво ни разказаха те.

С голямо желание и радост учениците от 2а клас се включиха в инициативата „Ден на четенето“, която се проведе на 15 ноември.

С вълнение и усмивки влязохме в училищната библиотека, където госпожа Гинка Русанова посрещна второкласниците. Децата разбраха, че ще преживеят един необикновен и различен час по четене. Постепенно вниманието им бе привлечено от книгата „Мечово училище“ на писателката Ангелина Жекова. Учениците слушаха с интерес приключенията на Мечо в училище и разбраха, че той има

същите проблеми, колебания и вълнения като техните. След чудесния прочит на приказката от госпожа Русанова, тя достигна заедно с учениците до извода, че каквото и да се случва в училище и извън него, непре-

менно трябва да бъде споделяно с родителите. После часът стана още по-интересен, защото учениците трябваше да отгатват гатанки. Тук вече имаше нужда от помощ при откриване на верните отговори. Часът завърши весело и шумно, защото второкласниците трябваше да изговарят бързо и правилно скороговорки, които библиотекарката им беше подготвила.

Учениците от 2а клас преживяха един вълнуващ и незабравим час по четене, който със сигурност пробуди у тях интерес към знанието и книгите.

Даниела Кутева, кл. р-л на 2а

Какъв ще стана, като порасна?

Не е лесно да избереш своя професионален път. Трябва внимателно да си помислиш и да прецениш кое те влече, в какво те бива, харесва ли ти, или няма да ти пасне. Разбира се, тези въпроси са далеч от малките второкласници, но те отсегга се подготвят за своето бъдеще с един интересен проект. Това е инициатива, която има за цел да запознае малките ученици от 2б с различни професии. По време на представянето гостуват родители или, при възможност, канят на работното си място. Това е интересно за малчуганите, защото те

се гордеят със своите родители, но и получават първи знания за различни професии, както и ценни съвети за своето здраве и безопасност. Целта е децата да разберат, че няма

лоша работа, важно е да се прави с желание.

Инициативата има връзка с предприемачеството, което заема важно място

в съвременното образование. Предвижда се проектът да продължи до края на четвърти клас. До този момент 2б клас е посетил пожарната служба в града ни по покана на родител пожарник. А в училище гостуваха родители, работещи в сферата на медицината – лекар, операционна сестра.

Така стъпка по стъпка децата се въвеждат в света на възрастните и може би тези срещи ще запалят интереса им към тези професии.

В@з Буки Веди

Шест + Гордеем се с тях

Станислав и Петър Станчеви са двама близници, ученици от 9д клас в нашето училище. От малки са увлечени по каратето, като имат множество успехи на състезания и първенства, които продължават и до ден днешен. Тренират в карате клуб „Спартак 14“ още от есента на 2013 година, когато те са били само на 4 години. Споделят, че още от малки ходят по състезания с голямата им сестра, което е зародило интереса им към спорта. И двамата играят в дисциплината „Кумите“. Първото голямо постижение е на Станислав на Световното първенство през 2016 г., което се провежда в Бургас. Той се класира на първо място сред 21 състезатели. От 2017 г. двамата братя редовно участват на европейски и световни първенства. А от 2019 г. са сред селектираните състезатели, които представят страната ни на международни състезания. Други техни постижения са първо и трето място на Европейското първенство през 2023 г. в градчето Линяно Сабиадори. През 2024 победите им започват още от Републиканското първенство, а след него завоюват трето място на Европейското в Дебрецен. Последното състезание за годината – Световното първенство, се провежда в Белград, Сърбия. Петър побеждава състезатели от Румъния, Азербайджан и Хърватия. На финала се изправя срещу молдовец. След оспорвана битка побеждава и така се класира на първо място, а Станислав се класира на трето. В отборната дисциплина България има два отбора, които заемат челните две места. Да пуснат химна на България и всички твои съотборници, треньори, съдии и зрители да станат и да ръкопляскаят на твоето постижение, е гордост и чест, които се постигат с труд, упоритост, отдаденост и постоянство. А пътят на КАРАТЕ те учи на всичко това – да постигаш целите си и да не се отказваш.

Деян Тончев, 10в

Максим Боев: „Здравето, развитието и победите са по-ценни за мен“

Бих искала да ви представя едно малко момче, спечелило трето място на Световното първенство по карате в Белград.

Това момче е Максим Боев от 5 в клас, само на 11 години. Тренира от 4 годишен, Максим се труди неуморно в залата и извън нея. Въпреки трудностите, които носи този спорт, каратистът не се отказва и върви устремено по пътя, който си е избрал. Попитах го защо избра този спорт и неговият отговор не ме разочарова: „Моят брат Ивайло Боев, който е завършил СУ „Иван Вазов“, е вицесветовен шампион по карате и аз следвам неговия пример. Искам да съм здрав и силен като него.“ Максим тренира неуморно при Сенсей Милена Кириколова и при брат си – Сенпай Ивайло Боев.

Освен бронзовия медал на Световното първенство Максим печели и други отличия: първо място на Националното първенство по карате в Габрово в категорията „Ката“ и второ място в категорията „Кумите“. Но това не са първите му успехи в каратето. През 2023 г. е печелил медали от различни национални и международни състезания. Едни от тях са отново Националната купа в Габрово, където е завоювал първо

място на Ката и първо място на Санбон Кумите, и Световната купа този път в Гърция, откъдето се е прибрал с бронзов медал в категория Jiy-Kumite.

Световното първенство по карате се проведе на 25-27.10.2024 г. в Белград, Сърбия. Участвали са над 1300 състезатели от общо 27 държави. По време на първенството нашият каратист завоюва бронзов медал в дисциплината Jiy-Kumite, категория 10/11-годишни момчета. На въпроса „Какво следва след това състезание?“ Максим Боев споделя: „Следват много труд, тренировки и усъвършенстване и, надявам се, отново медал от предстоящото Европейско първенство по карате, което ще се състои напролет в Лигнано Сабиадори, Италия. Пожелаваме му още успехи в този спорт и в живота.“

Мария Петрова, 10г

Общински ученически игри – СТАРТ

Започнаха Общинските ученически игри в гр. Плевен. В тях ще мерят сили отбори от различните училища. Вече стана ясна и класацията в баскетбола. За поредна година училищният ни отбор по баскетбол завоюва почет-

ното второ място в надпреварата. Срещите се провеждаха от 18 – 22.11. в зала „Балканстрой“. Нашите състезатели от XI и XII клас играха на полуфинал с отбора на ПГ по химични технологии „Проф.Асен Златаров“ и спечелиха. На финала се изправиха срещу традиционно силните мегисти. Мачът беше изключително оспорван, а състезателите ни се оказаха достоен и труден противник на МГ „Гео Милев“. Имаше доста инфарктни положения в срещата, които накараха противниците да се притеснят. Нашият отбор доказва, че е изключително сплотен и се държа професионално. Макар че някои играчи са отскоро в него, те бързо се вписаха и показаха завидна техника като професионалисти – научени на дисциплина, труд и спортен хъс за победа. В почивките между мачовете спортистите се подкрепяха и създадоха заедно един истински екип в духа на фъърплей. Заслужено получи своята купа и грамота, поредно отличие за възпитаниците на СУ „Иван Вазов“.

В@з Буки Веди

Моите фаворити от Фестивала на науките

На първи ноември се проведе Първият фестивал на науките в нашето училище, давайки шанс на множество ученици да представят своята креативност и идеи под формата на проекти. Всеки проект беше иновативен и добре замислен сам по себе си, но има два проекта, които на мен ми направиха най-силно впечатление и силно ме развълнуваха с оригиналността си.

Първият проект бе изготвен от Стефан Стефанов и Жана Постълуйт от 6а клас с ръководител г-жа Калина Ангелова. Той разработва идеята как по екологичен начин хората може да се слобиват с вода. Аквасферата е уред, който произвежда вода от водни пари в атмосферата. Въздушна помпа събира парите и с медицинска тръба те стигат до устройството копър, което охлажда и кондензира парите, образувайки вода. Всичко, което се иска, е въздух и енергия. А даже с помощта на слънчеви лъчи и соларни панели тази енергия може също да идва от природата и проектът да стане напълно „зелен“. Този проект спечели почетното първо място

в категорията си / 5-7 / клас.

Вторият проект, който ме остави силно изненадан е този на Мартин Йотов, Мирослав Борисов и Стиан Симеонов от 10 г с ръководител г-н Йончо Йончев. Те ни показаха методът „Монте Карло“ и неговите специфики и начин на работа. Той представлява $\frac{1}{4}$ окръжност в квадрат, в която се поставят точки на произволен принцип. След преброяването им може да стигнем до приблизителна стойност на числото Пи. „Монте Карло“ използва голям брой случайни данни, които разкриват детерминиран отговор. Във възрастовата си категория момчетата завършиха на второ място и излязоха от Фестивала със сребро. Макар че не бяха победители, момчетата получиха покана от инженер Симеонов, асистент в катедра „Електроника, навигация и комуникации“ във ВВВУ, да гостуват на Авиационния факултет и да разгърнат своя проект. Това е голямо признание за знанията и уменията на вазовците и аз се почувствах много горд с техния успех.

Деян Тончев, 10в

Гледна точка

Първата ми среща с Георги Бърдаров

Лутайки се из страниците на поредната, незаслужаваща вниманието ми чуждестранна книга, реших, че трябва да направя промяна в избора си за следващо четиво. След солидно проучване и допитване до компетентни по темата, се натъкнах на автора, чийто труд е поводът на тази анотация, а именно – Георги Бърдаров. Той е един от най-бележитите съвременни български писатели и сценаристи. По образование е географ и преподавател в Софийския университет. Ръководи катедрата „Социално-икономическа география“ в Софийския университет. Специализира в областите на демографията, етногеографските конфликти и георурбанистиката. Това стои и в основата на творчеството му.

Досега съм прочел три негови произведения. Това са романите „Аз още броя дните“, „Абсолют те“, както и разказът „За петата ракия или колко е хубав животът“. Мотивите и тематиката им са доста сходни. Бърдаровите страници са винаги напоени с тъга и драматизъм. Авторът използва смразяващи кръвта детайли и обрисова картини, чрез които може да настръхнем дори през буквите. Произведенията са изпълнени с драматизъм и напрежение, защото всеки момент главните герои могат да загубят живота си. Следващият ден никога не настъпва лесно; главните действащи лица трябва да се преборят, за да го доживеят. Човешкият живот е омаловажен и незначителен, а това се внушава чрез множеството смъртни сцени в книгите.

От друга страна, винаги присъства и елементът на любовта. Той вдъхва надежда за бъдещето на героите и за това, че съдбоносните им проблеми могат да бъдат решени.

Произведенията му са изпълнени с историческа достоверност и засягат глобални конфликти между раси и етноси. Сред тях са Холокостът, арабско-израелският конфликт и обсадата на Сараево. Точно чрез тези сцени се открива съпричастността на Бърдаров към жертвите от тези сблъсъци и пацифистката му натура. Тежките съдби и всекидневни трудности на героите успяха да ми помогнат да преборя мои лични проблеми. Съпоставяйки битовизмите от моя живот и всекидневната борба за оцеляване в книгите, разбрах, че моите трудности са незначителни. Четейки, в мен се пораждаха въпроси дали

любовта и справедливостта могат да възтържествуват в една такава история. Замислях се какво аз бих направил в техните ситуации. Питам се дали бих си продал душата си на дявола, минавайки от грешната страна на конфликта, само и само за личното ми оцеляване. Учудвах се как героите запазват усещането си за любов в моменти, в които човек не може да удовлетвори и най-основните си житейски потребности.

Тези мои мисли се появяваха доста често, докато четях книгата „Аз още броя дните“. След доста прочетени в интернет и дадени от приятели мнения, очаквах романът да бъде нещо различно от всичко, което бях чел досега. Така и се оказа. От самото начало книгата те „грабва“ и задържа вниманието до самия си край заради подробните, дори на моменти шокиращи описания на войната и нейните лица, преплитащи се с любовната история на двамата главни герои. В същото време има и друга сюжетна линия – рефлексия на автора, в която той споделя през какво е преминал, за да се слобие с информацията за романа си, какви материали е прегледал, с какви хора се е срещнал и какво е преживял наравно с тях. Романът е изпълнен с много наситени емоционални истории, случки и моменти. А и не на последно място, не трябва да забравяме, че е написан по действителен случай, описващ съдбата на сараевските Ромео и Жулиета. Веднага след като я прочетох, цялостното ми впечатление за нея беше смесено. Не разбирах защо беше нужна употребата на толкова тежки сцени, които със сигурност ми повлияха психически. След дълбоки разсъждения разбрах, че от книгата може да се извлекат само позитиви. Започнах да оценявам дребните неща от живота си, на които не обръщах внимание досега. Разбрах колко е ценен животът ни и че трябва да сме благодарни за свободата си. Въпреки финала на творбата, според мен борбата за оцеляване и възтържествуването на любовта си е струвала. Бих препоръчал книгата на всеки, който иска да се потопи изцяло във военния конфликт от 1991 г. и да извлече ценен житейски опит от сърцераздиращата история. В разказа „За петата ракия или колко е хубав животът“ историята започва с група географи и тяхното желание да достигнат крайната точка от бъл-

гарската територия. Те условно наричат целта си „края на света“. В развитието на историята разбират, че познанията им в собствената професия се отклоняват от родопската действителност. Групата учени се среща с колоритен местен жител, символ на последиците от урбанизацията. Неговата история, както и тази на селото, се разказват на чашка ракия. В текста откриваме темите за етническите междуособици, демографските промени, както и самотата и тъгата на човешката душа. Произведението е доста приятно четиво, което не изисква психически усилия за прочитането му, за разлика от другите две книги.

Последната книга на Бърдаров, която приключих към днешна дата, е романът Absolve te. Авторът умело успява да преплете на пръв поглед различни истории, но с много общ смисъл. Страниците отново са изпълнени с тъга, напрежение и тежки военни сцени, подобно на „Аз още броя дните“. Засегнати са най-големите световни конфликти в историята – Холокостът и арабско-израелските размирици. С развитието на сюжетните линии героите, които изглеждат невинни, също прекриват границите на моралното. Читателят сам трябва да прецени дали ситуацията, в която са попаднали, ги оневинява. В края на романа историите се свързват, а мотивът за прошката е силно застъпен. Естествено, книгата повлия на мисленето ми, затова бих желал и другите да се обогатят след четенето ѝ.

Георги Бърдаров винаги ще бъде един от любимите ми автори. Той оставя много поле за размисъл у читателя след прочита на книгите му. Успява да засегне екзистенциални въпроси, но и валидни до днес конфликти от реалния свят. Книгите му са изпълнени с много тъга и смърт, но мисля, че позитивите от тях натежават над негативите. Освен споменатите от мен произведения, авторът има един сборник с разкази и една книга, обвързани със спорта, и по-конкретно – с футбола.

Бих препоръчал на всеки да прочете поне част от творчеството на този съвременен писател, но с предупреждението, че няма да му е лесно да стигне до финала на историите, защото те не са бързосмилаеми.

Иван Монов, 11б

На гости във ВВВУ „Георги Бенковски“

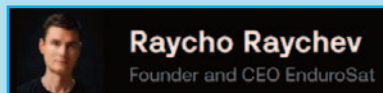
Три талантиливи ученици от СУ „Иван Вазов“ посетиха Висшето военновъздушно училище в гр. Долна Митрополия, за да представят своята иновативна идея.

На 21.11.2024 г. трима ученици (Мартин Йотов, Мирослав Борисов, Стиан Симеонов) от 10 г клас заедно със своя научен ръководител г-н Йончев имаха възможността да представят своя проект във Висшето военновъздушно училище в Долна Митрополия. За пръв път проектът MathCore бе показан на Фестивала на науките в СУ „Иван Вазов“. Там събуди интереса на участници и гости и младите изобретатели получиха покана да гостуват във ВВВУ „Георги Бенковски“ и да го презентират пред преподавателите от Авиационния факултет, катедра „Електроника, навигация и комуникации в авиацията“.

А какво представлява самият проект? Той е съставен от две програми: една за приблизителното

изчисляване на числото π и друга, която функционира като графичен калкулатор. Въпреки че проектът не спечели първо място във възрастовата си група по време на Фестивала, той бе забелязан от инженер Милен Симеонов, който пожела да помогне на учениците да го развият в бъдеще. Това им позволи да посетят едно висше училище, което се занимава с технологични теми, които на мнозина може да се сторят като научна фантастика.

Представянето на проекта във ВВВУ се състоя в третата космическа лаборатория по рода си – „Артър Кларк“ изградена с подкрепата на EnduroSat. Тя е оборуд-

Raycho Raychev
Founder and CEO EnduroSat

вана с едни от най-мощните компютри с последни технологии и софтуер, литература за новооткрятата специалност „Аерокосмическа техника“, наносателит и редица други интересни пособия. Всички посетители от СУ „Иван Вазов“ занемяха в страхопочитание от невижданите на живо уреди, градящи космическото развитие на България, и от гостоприемството и приятелското настро-

ение, с което ги посрещнаха. Домакините им позволиха да държат в ръцете си скъпа и модерна техника, като дрон с камера, който извършва безшумно тихи полети и – както разказаха от училището – може даже да не разбереш, че те следва и заснема. Най-интересният уред, който домакините показаха, беше наносателитът на българска компания. Наносателитите са сателити с

малки размери и тегло – под 50 килограма, които летят в най-ниската орбита на Земята и осигуряват достъпна сателитна връзка с множество приложения за бизнеса и науката.

В края на посещението домакините от ВВВУ изпратиха своите гости с купища полезни съвети за развитие и предложиха да участват в ученическа конференция с иновативния си проект. Учениците с радост приеха и са готови да постигнат всичко, за което мечтаят.

Мартин Йотов, 10г

Честит рожден ден, „В@з Буки Веди“!

Здравейте! Спомняте ли си ме? Миналата година ви се представих. Не се ли сещате? Аз съм актьорът от Плевенския театър, който преди години беше част от редакционния екип на вестника. Аз отново съм много щастлив за поканата да напиша още нещо за вас – читателите, и за рождения ден на вестника. Моя поздрав сега реших да ви го кажа в стих.

Честит рожден ден на вестника от мен!
Пожелавам аз сега на голямата тайфа,
която дава си труда
извън уроците в класа,
да пише със любов голяма
и желание - като за двама.
Бъдете все така добри
и следвайте мечтите си,
че след училище ви чака
голяма непросветеност в мрака.
И тогава ще си спомняте с усмивка,
уроците на лошата учителка Сърдитка:
„Учете, мислете, не спете
и новите будители станете,
за да има бъдеще България,
не ходете вий в Швейцария!“

Това е моето пожелание за вас! Мечтайте смело, не се отказвайте и ви очаквам в театъра! Честит празник!

Иван Жунтовски, Випуск 2019
ДКТ „Иван Радоев“ – гр. Плевен

Честит празник, мило вестниче!

Спомням си как преди осем години станах част от теб и написах първия си текст. Беше изпълнен с грешки, хаотичен и кратък заради бедния ми речников запас. Бяха необходими страшно много редакции, за да излезе на красивите ти, лъскави и цветни страници. Годишните минаваха, а любовта ми към литературата и писането ставаше все по-голяма. Респективно и стилът ми се промени. Речникът ми се обогати. Използвах купища синоними и сложни думички. Затова помогнаха и книгите, които започнах да чета, разбира се. Започнах да анализирам произведенията. Ти оформи критическото ми мислене. Показа ми, че един текст трябва да казва нещо, защото е имало причина той да бъде написан. Подари ми нови очи, с които гледах за грешки, когато се разхождах по улиците, в магазините или когато четях текст. Търсенето и документирането на езикови грешки се превърна в една изключително забавна игра. Всеки път очаквах пъстрите ти страници, които вземах от пазача. Те бяха топли, топли и аз ги разгръщах, за да прочета увлекателните рубрики, които създавахме с огромно желание и любов. Ставаше ни толкова приятно, когато тръгнем да продаваме новите ти броеве и влизайки в класната стая, учениците се подреждаха в колонка, за да купят за баба, мама, прабаба, леля и някоя стринка. Процесът на твоето създаване беше такова забавление, че вземахме повече задачи, отколкото можехме да изпълним. Завинаги ще остане в съзнанието ми каква атракция беше в БТВ. Да, училищно вестниче в чудовищното БТВ. Благодарение на теб направихме първите си големи интервюта с известни журналисти и културни дейци. Докоснахме се до голямата журналистика и това определи пътя на много от нас. Постепенно разбрах, че обичам да пиша, да чета, да мисля и да гледам на един текст като част от нещо голямо. Днес съм студентка в пети курс. След няколко месеца ще имам две специалности зад гърба си, ще бъда магистър. Пътят, който извървах в гимназията, определи и литературоведската ми магистратура. И ако преди осем години щях да кажа, че съм използвала малко думички в текста, защото не мога да се изразявам, то днес бих

казала, че съм имала беден лексикален запас. Днес мога да прочета четиристотин страници за по-малко от двадесет и четири часа, печеля преводачески конкурси и дори работя като учител, но винаги си спомням за теб и колко много ми даде. Мама често ми купува по някой брой, за да видя по какъв път сте поели с твоите създатели. Щастлива съм, че учениците продължават да имат интерес към писането и продължават да търсят любопитни теми, с които да държат вниманието на читателите ти.

Мили ученици, продължавайте на творите. Ако в съзнанието ви се появи мъничко желание да споделите нещо, направете го. Екипът на вестника е семейство. Ще бъдете толкова омагьосани, че няма да искате да спрете. Скъпи читатели, продължавайте да четете, защото всеки един текст е създаден със страшно много любов, желание и безсънни нощи. Закупеният брой е благодарност към хората, поставили името си под текста, защото техният подпис е отговорността, която те са поели пред вас, психологическата граница, която са прескочили. Скъпи и много любими учители, благодаря, че продължавате да подкрепяте и вдъхновявате своите ученици. Всяка дума, написана от човек, утре ще бъде история. Благодаря, че помагате за сътворяването ѝ!

С безкрайна обич и благодарност!
Анна Стайкова, Випуск 2019

С този брой отбелязваме 14-годишнината от създаването на вестника ни. За тези 14 години са се променили много неща във външния му вид, но най-важното – самите хора. Странно е, като се замисля, че днес екипът се състои от нас и ние носим отговорността за думите по страниците, приема нашия облик, разказва нашите теми. А след като завършим, също ще се промени изцяло. Но въпреки всички различни хора, които някога са писали за вестника, той си остава на високо ниво вече цели 14 години.

Спомням си как започнах аз. В началото на пети клас трябваше да напишем как се чувстваме в новата училищна обстановка и какви са целите ни. Това беше първата ми година в СУ „Иван Вазов“ и всичко ми се струваше невероятно и уникално, включително вестникът. Писах как бих искала някой ден да съм част от екипа на вестника, но за мен това беше просто недостижима мечта; далечен блян. Противно и на най-смелите ми фантазии г-жа Младенова веднага ме подкрепи в това и превърна мечтата ми в реалност. Благодарение на нейната подкрепа и помощ осъзнах, че това не е нереалистично желание, а съм напълно способна да бъда част от такова голямо нещо.

Ще бъда честна, с течение на времето ефектът на розовите очила намаля. Преди да започна да пиша за вестника, си мислех, че за хората в него това е като детска игра. Но след като и аз започнах да създавам статии, си дадох сметка, че дори имаш талант, това не прави работата автоматично лесна. С напредването на годишните материалът в училище започна да става все по-сложен и обемен и срещите за вестника започнаха да се чувстват като „задължение“, заради което не мога да назубря целия раздел по биология в деня на теста. А след като си избира за какво искам да пиша, започвам да го отлагам, докато не останат броени дни до крайния срок, защото не винаги мога да подреда мислите в главата ми в хубав и смислен текст. Но именно тези „трудности“ са част от това да си журналист. Всички късни вечери, в които си се взирал в празния Word документ, имат значение, когато видиш името си във вестника и се гордееш с това, което си написал. Да си журналист, не е като в математиката, където имаш определени правила и само един отговор. Да си

журналист, е възможността да подредиш обърканите мисли в главата си и да изразиш себе си по красив за възприемане начин. Написаното от теб е непреходно – то остава завинаги.

Трябва да се гордеем с училищния ни вестник, защото той е отражение на нас самите. Вестникът нямаше да бъде на такова високо ниво, ако и самото училище не беше, а това, за съжаление, е рядкост в България. Живеем в свят на технологиите, в който доста млади хора не се интересуват от книги и култура. Но ние самите сме тези, които можем да променим това. Именно поради тази причина вестникът трябва да продължи да съществува и за следващите поколения. Честит рожден ден, В@з Буки Веди!

Ева Иванова, 10б клас

Вече 14 години ти растеш и се развиваш така, както никой не е предполагал. Покоряваш нови върхове, изследваш нови възможности, пишеш нови истории...

Ти си явление в училищния живот и ти пожелавам никога да не спиращ да изненадваш ученици, учители и родители, както досега. А на вас, скъпи колеги журналисти, и на вас, скъпи преподаватели, желая с цялото си сърце винаги да поддържате жив пламък на знанието; да не спирате да търсите новото и различното; и никога, никога да не губите вдъхновението, честта и достойнството, с които създавате един от най-добрите училищни вестници в страната!

Бъдете промяната, която искате да видите в света!

С много обич,
едно момиче, което винаги ще носи в сърцето си СУ „Иван Вазов“ и „Ваз Буки Веди“

Божидара Павлова, Випуск 2024,
първи курс медицина в мадридския университет „Комплутенсе“

Поздрав от приятел

Скъпи Вазовчета,

Отново идва Коледа и отново се срещаме тук, из страниците на училищния живот, както преди четиринадесет години го направихме за първи път, именно по това време на годината – времето на равностметка, свързаност, надежда, вяра и първия брой на *В@з Буки Веди*. Когато целият свят е притаил дъх в очакването на коледни чудеса, зимна магия и следващата глава от общата ни история, ние вдъхновено започнахме да списваме нашата малка хроника на зелените пролетни дни на израстването и съм щастлива да видя как тя продължава да се случва и до днес. Както с нови начала, тези месеци са неизменно свързани и с поглед назад към вече изминатите пътища и покорени хоризонти - тихо мечтание, преплиташо миналите и бъдещи дни.

Зимният уют се крие именно в това да съзерцаваш красивите и интересни, но сурови и предизвикателни дни навън от топлината и сигурността на дома. Да правиш планове и да полагаш основи за целите си през идните месеци, да се радваш на времето със семейството и приятелите, на едно време, което сякаш тече с малко по-забавен ход и по-малко грижи. Съвсем като уюта на училищните години.

Всеки етап от живота, както всеки сезон, си има отредените към него дейности, отговорности, радости, носталгии, важни събития, тъги и вълнения. Моят призив към вас е: не пропускайте магията на настоящето, на всеки ден, във всеки клас, през всеки месец, просто помнете – най-хубавото време да **Бъдеш е тук и сега!** Да Бъдеш, да започнеш нещо, да твориш, да си щастлив, да обичаш, да изчистиш снега пред блока, да направиш снежен човек, да изпиеш едно какао с брат или сестра си, да напишеш една хубава картичка на леля си... или поне една статия за училищния вестник. ☺

Весела Маринишева, Випуск 2015

Здравейте, вестникарчета!

Вече не знам кои сте, вероятно и вие не ме познавате. Завърших училището ни преди малко повече от 2 години и бях част от екипа на прекрасния ни вестник. Странно, звучи така, сякаш е било в един друг живот, но едновременно и вчера... Както казах, не ви познавам вече, но знам едно – вие сте едни млади хора, които искат думата. Искайте я, не я пускайте! Дава ви се възможност да изразите мнение и то да бъде чуто – давайте си го! Вие сте много по-умни и много по-мъдри от много възрастни хора, с които животът ще ви среща! Не мълчете!

Писането по страниците на „В@з Буки Веди“ беше едно от най-важните събития, които ми се случиха в гимназията. Сега се връщам към стари мои статии, чета ги с усмивка и насълзени очи. От тях струи толкова хумор, толкова неопитност, но и тук-там мъдрост. Звучат ми много познато, но сякаш някой друг ги е писал. И вие ще усетите някой ден това чувство. Криндж. Но пък това са нещата, които са ме оформили като човек. Всички мнения, които съм изразявала, може да не се припокриват със сегашните ми, но тогавашното ми аз е имало нужда да се изрази, че дори и аргументира, възможно е дори и да съм била полезна на някой друг заблуден. Малко като Самуиловите войници. Но пък дори един полуслепец е полезен сред сто слепци...

Вероятно цял живот ще бъда благодарна за това, че имам честта да пиша тук. Това ме направи много по-отговорна, по-свободна, по-изискваща. Отпусна ме, започнах да говоря. Станах и по-грамотна. Запознах се с прекрасни хора, всеки един от които пази място в сърцето ми. Там сте и вие, които и да сте. Сигурна съм, че сте интересувашите се смели младежи, от които България има нужда! Гордея се с вас!

Бъдете смели! Пишете! Забавлявайте се, докато го правите! Изгубете се в писането и се намерете отново! Изградете ново аз, свой стил и принципи! Награди съм сигурна, че печелите. Сигурна съм, че и читателите ви ви се любуват. Но най-голямото признание е да знаете вие сами, че сте създали нещо стойностно! Знаем, рядко се случва, но чувството е неповторимо!...

Сърдечни поздрави,
Зина Махмудова, Випуск 2022

Очаквано завръщане

Нямах търпение...
Отново да напиша нещо на тази страница.
Знаех, че това ще стане, когато вече съм станала журналист.

Здравейте, приятели,

Чувството е страхотно. У дома съм.

Този вестник ми даде не само पो-сока, а и начална скорост.

Започнах да списвам, когато бях в осми клас. На тази възраст всичко ти е любопитно. Ходиш по улицата и си задаваш въпроси. Аз също си мислех много наум, а после сядах и хвърлях думи на листа. Оставях ги. На следващия ден го хващах отново и го измервах по диагонал.

Ужасно! Върволица от сложен синтаксис, главозамайващи въпроси, чакащи търпеливо своя отговор. После се раждаха вторични на изначалните въпроси, следователно можеха да ги обяснят.

Тавтология. Тази дума не носи смисъл. Трябва ми секси заглавие, което да грабне окото на читателя. Май съм готова.

Така пишех. После техническото време се съкрати. Мисълта се избистри. Заглавието винаги оставаше за края. Но то иска най-големия майсторлък. Хем да е кратко, хем да е любопитно, хем да те приканва към долния ред.

Обичах да се взирам в табелите и да търся грешки, да ги снимам и да излизам на страниците с язвителен коментар за невежеството на мнозина.

И до днес казвам, че моята мисия е опазването на чистотата на съвременния български книжовен език. За богатствата на езика ме накара да прогледна моята класна. Сега преподава на вас, за някои от вас в момента тя е вашата класна. И аз не мога да го преглътна, признавам, даже ви завиждам.

Г-жа Радинка Иванова тогава беше главен редактор на вестника. Спомням си, че настояваше стилът ни да остане автентичен и само ни помагаше да го подобрим и да го патентоваме. Това е рядко и ценно качество. Да търсиш силните страни у човек и да помогнеш да се развият.

Повечето хора биха ти казали, че ако си силен по литература и слаб по химия, трябва да тръгнеш на уроци по химия. Аз ще ти кажа да оставиш Менделеев в кръга на познанствата и да се сприятелиш още повече с Ботев. Сиреч открий силните си страни и ги развивай.

Изпробвай възможно повече извънкласни дейности и това, което най-ти допадне, вярвай, не е попаднало в графика ти случайно. И най-вероятно ще излезе заек от тази торба.

Личният ми опит показва, че в 12 клас притежавах достатъчно реалистична визия за себе си след 4 години.

Не записах журналистика, както всички очакваха. Избрах специалност “Международни отношения” в Юридическия факултет на Софийския университет. Първоначално съжалявах, че съм се отклонила от пътя, който си бях начертала. Там обаче научих доста неща за функционирането на държавата, за световния правопорядък и глобалните процеси, за дипломатията. В момента уча магистратура “Журналистика и медии” и работя като телевизионен журналист. Преди това 2 години бях координатор на онлайн медията за международни новини на Дружеството за ООН в България.

Какво да ви кажа?! Чувствам се в свои води. А днес се чувствам у дома. Празнувам с вас годишнината на нашия вестник. Честит рожден ден!

Камелия Григорова
Отличник на Випуск 2020

Алея на славата

14 години назад – ретроспективно

Краят на годината обичайно е време на равностметки и нови обещания. Ние също се върнахме назад във времето, за да погледнем какво сме свършили и накъде вървим. С гордост ви представяме нашата Алея на славата, върху която са оставили своя отпечатък трудът, постоянството, упоритостта и безкрайната любов към словото.

2013 година – Трета награда в Националния журналистически конкурс „Стоян Михайловски” – Русе

2014 година – Първа награда в Националния журналистически конкурс „Стоян Михайловски” – Русе

2016 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2017 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2018 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2019 година – Специалната награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2019 година – Първа награда в Националния конкурс за журналистика „Гео Милев” – Стара Загора

2020 година – Втора награда в Националния конкурс за журналистика „Гео Милев” – Стара Загора

2020 година – Първа награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2020 година – Специалната награда на журито за журналистически екип от Националния конкурс „Григор Попов” – Разград

2021 година – Втора награда в Националния конкурс за журналистика „Гео Милев” – Стара Загора

2021 година – Специалната награда в Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2022 година – Първа награда от Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград.

2022 година – Първа награда от Националния конкурс за ученическа журналистика „Гео Милев” – Стара Загора

2023 година – Специалната награда от Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

2023 година – Втора награда от Националния конкурс за ученическа журналистика „Гео Милев” – Стара Загора

2024 година – Голямата награда на община Разград от Националния ученически конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов” – Разград

Журналистите ни могат да се похвалят и с безброй индивидуални награди. Гордеем се с постигнатото. Обръщаме нова страница, петнайсега. Стараем се да бъдем все така барометър на училищния живот.

В@з Буки Веди

Вълшебна Коледа

Даровете на вълхвите

(с/с съкращения)
О'Хенри

Един долар и осемдесет и седем цента. Това беше всичко. И от тях шестдесет цента бяха в монети по един цент. Монети, икономисвани по една, по две, за които бяха водени такива пазарлъци с бакалина, със зарзаватчиата и месаря.(...). Дела ги преброи три пъти. Един долар и осемдесет и седем цента. А утре е Коледа. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се тръгне на охлузената кушетка и да зареве. И Дела така и направи.(...)

Мебелирана квартира за осем долара седмично. Не че тя просто плаче да бъде описана, но като я гледаш, може и да ти се доплаче.(...) Но когато господин Джеймз Дилингъм Йънг се прибираще и се качваше в квартирата си, той неизменно се превръщаше в „Джим“ и попадеше в топлите прегръдки на госпожа Джеймз Дилингъм Йънг, представена ви вече под името Дела.

Дела престана да плаче и понапудри бузите си с пухчето. После застана до прозореца и се загледа омърлушена в една сива котка, която се разхождаше долу по сивата ограда на сивия двор.(...)Тя размишляваше как да постъпи, защото утре бе Коледа, а тя разполагаше само с един долар и осемдесет и седем цента, с които да купи подарък на Джим. Не можеше да спести много с двадесет долара на седмица, но искаше да купи нещо хубаво на Джим. На нейния Джим! Нещо изцяло, рядко и скъпоценно, нещо поне малко от малко достойно за високата чест да принадлежи на Джим.(...)

Изведнъж тя обърна гръб на прозореца и застана пред огледалото.(...) Тук трябваше да кажем, че семейство Джеймз Дилингъм Йънг имаше две съкровища, с които страшно се гордееше. Едното от тях беше златният

часовник на Джим, оставен от дядо му на баща му и от баща му на него. Другото съкровище бяха косите на Дела.(...)

И тъй великолепните коси на Дела се разляха около нея вълнисти и лъскави, подобно кафяв водопад. Те се спускаха чак под коленете ѝ и я обгръщаха като мантия. Изведнъж тя започна да ги прибира с бързи, припрени движения. После сякаш се поколеба и остана за минута неподвижна, а през това време двестри сълзи капнаха на протрития червен килим.

Старият кафяв жакет на гърба, старата кафява шапка на глава и развяла поли, с още неизсъхнал блясък в очите, тя излетя от стаята и хукна по стълбите към улицата.

Фирмата, пред която се спря, гласеше: „Мадам Софрония. Всякакви изделия от коси“. Дела се качи тичешком до горния етаж и се спря да си поеме дъх. Мадам, грамадна, прекалено бледа, студена, отвори вратата.

— Бихте ли купили косите ми? — попита Дела.

— Аз купувам коси — отвърна мадам. — Свалете си шапката да видя как изглеждат.

И отново се струйна кафявият водопад.

— Двадесет долара — отсече мадам и поповдигна с опитна ръка гъстата маса.

— Давайте ги по-бързо — каза Дела.

О, следващите два часа прелетяха на розови криле. (Извинявайте за изтърканата метафора.) Дела тичаше от магазин на магазин да търси подарък за Джим.

Най-послед намери. Това нещо несъмнено бе създадено за Джим и само за Джим. Това беше платинена верижка за джобен часовник, семпла и строга, която привличаше

вниманието с истинските си качества, а не с показен блясък — каквито впрочем трябва да бъдат всички хубави вещи. Тя беше достойна дори за Часовника. Още щом я зърна, Дела разбра, че тази верижка трябва да принадлежи на Джим. Тя беше като него. Скъпост и достойнство — тези качества се отнасяха с еднаква сила и за верижката, и за Джим. Взеха ѝ двадесет и един долара и Дела забърза към къщи с осемдесет и седем цента в джоба.(...)

Когато се прибра в къщи, въодушевлението ѝ отстъпи донейде място на разсъдливостта и благо-разумието. С помощта на машата тя се опита да поправи опустошенията от фризьора.

В седем часа кафето вече беше сварено, а нагретият тиган стоеше от страни на печката в очакване на котлетите.

Джим никога не закъсняваше. Дела сви платинената верижка в ръка и седна на края на масата, че да е поблизо до вратата. След малко чу стъпките му по стълбата и прелестна, макар и само за миг. Вратата се отвори, Джим влезе и я затвори след себе си. Той застина неподвижен до вратата — като сетер, подушил пъдпъдък. Просто се беше втренил в нея и от лицето му не слизаше това странно изражение.

Дела скоочи от масата и се хвърли към него.

— Джим, мили — извика тя, — не ме гледай така! Отризах си косите и ги продадох, защото Коледата щеше да ми е черна, ако не ти подарях нещо. Те пак ще пораснат. Не ми се сърдиш, нали? Просто нямах друг изход. Кажи ми сега „честита Коледа“, Джим и нека прекараме весело празника. Да знаеш само какъв хубав, какъв чудесен подарък съм ти приготвила.(...)

Джим огледа стаята, като че търсеше нещо.

— Значи, вече нямаш коси? — попита той едва ли не като смахнат.

— Безсмислено е да ги търсиш —

отвърна Дела. — Казах ти вече: отризах ги и ги продадох, толкоз. Сега е Бъдни вечер, момчето ми. Бъди мил с мен, защото заради теб направих това.(...). Да слагам ли котлетите, Джим?

И Джим бързо се свърза от вцепенението. Той взе Дела в прегръдките си.(...) Джим извади от джоба на палтото си някакъв пакет и го хвърли на масата.

— Не ме разбирай погрешно, Дела — каза той. — Никаква прическа и подстригване не са в състояние да намалят любовта ми към моето момиче. Но отвори този пакет и ще разбереш защо в първия момент се посбърках.Белите подвижни пръсти разкъсаха канапа и хартията.

Защото на масата лежах Гребените, същият онзи комплект гребени — два за от страни и един за отзад, на които Дела толкова пъти се бе любовала пред една витрина на Бродуей. Великолепни гребени от истинска костенуркова черупка, с блестящи камъни покрая, съвсем в тон с хубавите ѝ, но липсващи сега коси. Те струваха скъпо. И ето, сега те бяха нейни, ала липсваха косите, които биха красили тези така желани украшения.

Все пак тя ги притисна до гърдите си и когато най-сетне намери сили да вдигне глава и да се усмихне през сълзи, каза:

— Косата ми расте толкова бързо, Джим.(...)

Джим още не беше видял своя красив подарък. Тя бързо му го поднесе на отворената си длан. Матовият скъп метал сякаш заблестя в лъчите на нейната чиста и предана душа.

— Кажи, не е ли чудесна, Джим? Обиколих целия град, докато я намеря. Сега ще можеш и по сто пъти на ден да си поглеждаш часовника. Я ми го подай. Искam да видя как ще му стои.

— Дела — каза той, — нека приберем някъде подаръците и ги оставим на мира известно време. Прекалено хубави са, за да ги използваме още сега. Аз продадох часовника си, за да мога да ти купя гребените. Е, вече е време да приготвиш котлетите.

Вълхвите, които са донесли дарове на младенца в яслите, са били, както ви е известно, мъдри хора, удивително мъдри хора. Те са измислили обичая да се правят коледни подаръци. И понеже са били мъдри, несъмнено и техните подаръци са били мъдри.(...) — може би дори с уговорка да Но нека кажем на мъдреците в наши дни, че от всички, които понасят подаръци, тези двама наши герои са най-мъдрите. Винаги и навред. Те именно са вълхвите.

Смисълът на подаряването

Традицията за подаряване на подаръци датира много назад в човешката история. Това е жест, който сме свикнали да правим и дори понякога се чувстваме задължени. Какъв обаче е смисълът и защо се нуждаем от тази традиция?

Подаръкът се прави с цел да се покаже обич и загриженост към някого. Обикновено се подарява по повод, но може и без, когато искрено искаш да зарадваш някого. Точно това е и смисълът на подаряването. Не е важна цената, нито големината на подаръка. Важен е замисълът, важно е желанието и времето, което човек отделя, за да зарадва някого, когото обича. Най-ценни са подаръците, които показват, че ти познаваш човека от-

среща и неговото щастие е достатъчно да направи и теб щастлив.

„Даровете на вълхвите“ разказва на пръв поглед за едно недоразумение – две деца, които избират неуместни подаръци. Тези подаръци обаче не могат да бъдат по-перфектни. И двамата се отказват от най-скъпото си притежание, за да могат да видят усмивка на лицето на другия. За тях това е по-ценно от всичко материално. Да, купуват неизползваеми подаръци, но си подаряват безгранична и безусловна любов, която, за разлика от вещите, е вечна. Дават и малкото, което имат, и в края на разказа остават само един с друг. Това обаче ги прави по-богати от всякога.

Магдалена Вълчева, 12б

Как би изглеждала историята през очите на Джим?

С двадесет долара месечно едва издържаше себе си и Дела. А утре е Коледа! Спомняше си, когато получаваше по тридесет долара месечно – тогава щеше да може да купи онези прекрасни кафеникави лодчици...

Спомни си лицето на Дела. Божичко, колко е прелестна! Тялото ѝ бе обгърнато от косите ѝ. Те бяха като кафяв водопад, разтичащ се в лъкатушни вълни, бляскави и меки, прелестно омайни. Как щяха да ѝ отиват онези кафеникави лодчици, на които тя многократно се бе любовала пред една витрина на „Бродуей“. Напуснал малко по-рано работа, Джим бродеше по същата тази улица, където се намираха лодчиците, и страстно превърташе в главата си възможностите си. Можеше просто да вземе по-евтини лодчици – щяха да вършат същата работа, но... Дела заслужава повече, Дела заслужаваше всичко! Не можеше да си позволи да даде на своето момиче подарък, който ще я загрози. Подаръкът трябваше да допълва красотата ѝ със същата магия и приказност, каквато косите ѝ вдъхваха. Но откъде пари! Обмисляше да помолит някого на улицата, но мисълта, че това би ограбило някого друго от възможността да купи подарък на любим човек, го поразя на

мига. Подпря се на една трамвайна спирка и бръкна в джоба да извади часовника си. Единственото ценно наследство, което получи от баща си и което му вдъхна някакво чувство за достойнство и стабилност; само ако не беше протритата кожена каишка... Ако продължаваше още да се чуе какво да прави с подаръка за Дела, щеше да закъснее, а той никога не закъсняваше! И докато омаяно слушаше как секундарникът тиктакаше и как последните лъчи на залязващото слънце си играеха по златното покритие на часовника, една светкавична мисъл го отвлече от транса. Той трескаво върна часовника обратно в джоба си и скокна на първия минал трамвай. Излезе от магазинчето на „Бродуей“ с опакован пакет, в който бяха скрити лодчиците – най-бляскавите, най-красивите, най-скъпите за Дела гребени, които така магично биха плисвали в кафявия ѝ водопад! Той си представяше как гребените се плъзгат по косите ѝ с галантни движения като малки лодчици, спуснали се надолу по течението. О, колко красива ще бъде! Колко щастлива ще я направи! С тази мисъл Джим се връщаше към къщи с олекнал джоб, но с натежало от възлание и любов сърце. Всяка крачка го тласкаше по-близо към

блаженото щастие, всяка рязка въздишка от бързане просто отлагаше удовлетворяващия топъл дъх на облекчението, когато най-сетне види щастливата Дела, след като ѝ даде дара си. Това би го направило пълен; не можеше да игнорира празнотата, с която го остави продажбата на часовника, но щом види Дела, боже, той ще пребъде!

Той влезе в квартирата си, затвори вратата след себе си и жадно, почни хищнически се обърна да погледне Дела.

Божичко! Нямаше ги.

“Тя е като мен, боже, тя толкова ме обича, тя е минала през същото, колко много я обичам, боже мили, ние сме глупави, щастливо глупави в собствените си неволи, нека пребъдем заедно!”

Дела се уплаши от погледа му. Той я увери, че я обича. Разкри лодчиците. Дела притисна дара до гърдите си – сърцето на Джим бе притиснато до това на Дела. Дела му разкри своя дар – своята любов – платинена верижка за липсващия часовник на Джим, струваща прелестните коси на Дела.

Така двамата стояха прегърнати на Бъдни вечер: даровете – захвърлени, съкровищата – продадени, а сърцата – обичащи.

Николай Петков, 12б

И публиката е част от спектакъла

Ах, театърът... каква магия е театърът, какво чудо, измислено от хората е театърът! Често, след като излиза от представление, съм във вълнение и еуфория от туко-що преживяната история, но нерядко съм разочарована от неприятната публика, която е трябвало да изтърпя. За да не сте тема на разговор с отрицателна насока, помислете върху вашия етикет и маниери по време на една постановка и прочетете какво имам да ви кажа.

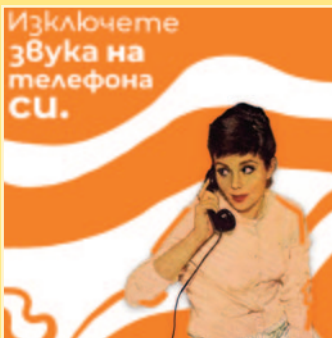
Едно от най-дразнените неща винаги ще бъде шумът. Дали ще е гласът на ученици, обсъждащи коренно различна тема от тази на сцената, дали ще е опаковката от бонбон, който трябва да се изяде точно докато Едип си избобжда очите, дали ще е детето, подскачащо и удрящо седалката отзад, защото не му е интересно, дали, дали... мога така да напиша още стотици примери, но не това е целта ми. Важно е да имате уважение към всички останали около вас и най-вече към тези на сцената, дори и дадената пиеса да не е по ваш вкус. Все пак всички сме хора, всички желаем поле за изява и внимание, но не винаги шумът в театъра е моментът да го получаваме. Когато сте публика на представление, полето е дадено на актьорите, вниманието е насочено към актьорите, не към „колко хора са ми писали в инстаграм“, „знаеш ли какво стана днес“, „опа, звъни ми телефонът, чакай да вдигна, че сигурно е спешно“ и т.н. Поставете се на тяхно място – представете си, че свирите на музикален инструмент, играете балет, имате състезание по карате, каквото решите. Вие вършите това, което ви прави най-щастливи, и от единия край чувате „тихите“ шепненния на някой мъж, от другия ревящо дете, а до него майка му, която му крещи да спре, и в този момент сте загубили концентрацията си и обръквате нотата, стъпвате накриво или губите състезанието

по карате. Предполагам не е приятно. Не е, както и за актьорите не е. Та нека да ви споделя няколко „неписани правила“, които е желателно да се спазват, ако искате да си изкарате добре, да не пречите на другите присъстващи да се насладят на представлението и може би да направите добро впечатление на актьорите с приличното си държане. Най-важното, което споменах няколко пъти и което най-дразни актьора и публиката, е телефонът. Това просто устройство, чийто звук още по-лесно се изключва, е истинска ябълка на раздора. Чуе ли се, всички са разконцентрирани, че и даже ядосани. Затова ме послушайте и го изключвайте, когато сте на представление (неслучайно това се съобщава преди началото на всяка пиеса).

Второ, би било приятно, ако не разговаряте на висок глас. Навярно звучи като учител, обаче при театъра това правило е изключително важно. Случвало ми се е да видя как актьор прави забележка на човек от публиката. Представете си този срам. Затова избягвайте сладките приказки до края на спектакъла. Снимането със светкавица винаги е дразнело обществото, защо да не дразни и актьорите. Макар че, ако не ви е интересно, няма да тръгнете да снимате, но е строго забранено. Какво ще направите с тази светкавица, като сте на третия ред, на балкона, например?

Облеклото. Никой не ви кара да се обличате като за бала на сестра ви, но тъй като посещаването на постановка е културно събитие, положете малко усилия за външния си вид, а не да отидете по анцут :).

Последно, но не по важност, има значение как минавате между редовете, за да стигнете до мястото си. Доста е неуважително, ако минавате с гръб към седящите, защото, надявам се да се сещате какво притежава вашия гръб (и

надолу). Та не е учтиво и ви моля, преминавайте с лице към хората около вас за взаимно удобство.

Освен актьорите, в общата наслада на пиесата участва и публиката. Надявам се да станете образована и културна публика. Досега не съм била на представление, по време на което телефонът да не се е намесил. Надявам се съветите да са отворили очите и насочили погледа ви към нещо ново и... кой знае, може да промените нечие преживяване. Искрено се надявам да е така. Приятно гледане!

Ира Карабиберова, 10б

бяха поети от Надя Керанова и Александър Кънев. Тежките и тъжните моменти на представлението ни накараха да се замислим за смъртта и съдбата, за човешките идеали, за надеждите и усилията на човека и за връзката с близките. Да се замислим – това би трябвало да направи всяка проява на театралното изкуство. Знаем още от шести клас, когато изучавахме „Под игото“, че театърът има важна роля в човешкия живот, защото не само ни въздейства на момента, но и това, което гледаме и възприемаме на сцената, остава с нас и извън театралната зала. Понякога ни подтиква към действие, понякога ни кара да виждаме света по друг начин, а понякога ни кара да гледаме на себе си по друг начин. Посещението на „Антигона“ в Плевенския театър направи точно това и горещо го препоръчвам на всеки, който има време и търси страхотно културно преживяване.

Ана Постълуйейт, 8б

Моето мнение за представлението е, че беше много хубаво. Мисля, че актьорската игра и декорите ни върнаха в старогръцката митология. Много ми хареса смесването на древногръцката епоха с модерния свят. Например декорите и дрехите на героите бяха типични за Древна Елада, но някои герои бяха със съвременни костюми и имаше телефонен разговор между тях. Някои комични моменти от постановката също ми харесаха. Макар и трагедия, все пак можеш да се усмихнеш мъничко.

Мартин Първанов, 8а

Детско творчество

Коледно чудо

Тази година по Коледа виждах много тъжни и намусени хора по улиците. Чудех се как да им помогна. Опитвах се, опитвах се, но така и не успях. Докато един ден, както си вървах, един глас ме повика. Това беше коледното чудо. То беше усетило, че нещо ме тормози и попита какво има. Аз му обясних моята тъга. Чудото отговори, че има решение на моя проблем. Тогава ме хвана за ръка и през един портал стигнахме до къщата на коледното чудо. Там то ми обясни, че ако разпръснем добро по земята ще направим така, че хората да не се карат и притесняват за нищо. По този начин ще ги направим щастливи. Захванахме се с тази нелека задача. И постепенно забелязвахме как хората започват да се усмихват и да забравят проблемите си. С радост и удоволствие от това, че сме постигнали целта си да направим хората щастливи и да ги накараме да повярват в коледното чудо, ние се запътихме към къщата на чудото. Където то ме поздрави за това, че съм му помогнала и че съм се загрижила за останалите си хора. Защото това била целта на Коледа, да не мислим само за себе си, а и за останалите хора около нас. След този незабравим ден коледното чудо ме върна у дома. С тази приказка искам да подтикна всички, които я четат, да правят добрини и да не мислят само за себе си. Весели празници!

Нели Петкова, 5а

Най-хубавото желание до Дядо Коледа

Имало едно време малко момиченце. То с нетърпение чакало да дойде Коледа, защото искало да се срещне с Дядо Коледа на живо и да си каже желанието. То било много нетърпеливо, но трябвало да изчака още един ден до Бъдни вечер. Детето чакало дълго време, но станало късно. Легнало си в леглото. На сутринта момиченцето започнало да мисли как да се срещне с Дядо Коледа. Мислило, мислило и измислило - вечерта, когато всички заспят, ще заложим капан. През целия ден тя събирала необходимите части за капана. А те били: въже, камбанка и мрежа. Направила също така джинджифилови сладки и приготвила топло мляко. Въжето било, за да го улови за крака, мрежата, за да го вдигне във въздуха, а камбанката – да звънне, когато мрежата го вдигне. Така тя ще се събуди и да се срещне със Стария Брадатко. В късната вечер, когато всички си легнали, хитрушата сложила подготвения капан. Легнала си спокойно и заспала. Скоро Дядо Коледа дошъл. Камбанката звъннала, тя скочила от леглото и бързо изтичала надолу по стълбите. А насреща видяла как той слага подаръците под елхата. Развикала се:

- Дядо Коледа, Дядо Коледа, искам да ти кажа моето желание.

- Какво е то? – попитал той.

- Искам за мама малко почивка, защото тя се грижи за мен и по-малкия ми брат, а ходи и на работа.

- Ще изпълня твоето желание, защото то е най-хубавото на света.

На другия ден майка ѝ не била на работа и цялото семейство отишло на почивка. Мечтана ваканция!

Пламена Иванова, 5д

Дядо Коледа

Чук-чук-чук,
Дядо Коледа е тук!
От далечната страна,
Той пристига със шейна.
Тук е с пълен кош,
в празничната дълга нощ.
Подаръци раздава
и деца развеселява.
Чук-чук-чук,
Кой е тук?
„Дядо Коледа влезни и на топло поседни.
Курабийки си вкуси
и топло мляко си пийни,
за да имаш сили ти
за далечните страни“.

Никол Павлова, 5е

Весела Коледа!

Щастие, любов и късмет
нека следват те навред
Витлеемската звезда
нека те засипе с чудеса!
С радост, здраве и успехи
нека Господ те дари!

Преслава Миланова, 5в

Зимата дойде.
Деца, обувайте ботушки,
но без оглушки.
Хайде бързо всички вън,
че играта почва,
чува се весел звън.
Бързо всички на отбор,
аз съм с Мишо,
ти си с Дори
и се целим със снега студен
в този зимен ден.
Спускаме с шейната по баира заледен
и няма никога да свърши
тоз прекрасен спомен.

Ивон Върбанова, 5в

Моето коледно желание

Здравей, скъпи Дядо Коледа!

Много се вълнувам от предстоящия празник. А той е Коледа. Надявам се тази година на Коледа да има сняг, за да си направя снежен човек. А и едно от любимите ми занимания е да украсявам елхата. Просто нямам търпение да дойде декември. Както знаеш, на Коледа е традиция да си пожелаеш някакъв подарък. Децата винаги го правят. Е, и аз ще си пожелаая подарък. Това ще е най-големият подарък и най-ценният, който съм си пожелавала. Ще си пожелаая на Коледа да се видя с братовчедка ми Ивка, която живее далече. Тя живее в Каспичан. Преди много често се виждахме, защото не ходехме на училище и не се събразявахме с учебното време. Много е хубаво близките хора да се виждат. Затова аз разбрах, че не материалните неща правят човек щастлив и не те са най-важното нещо. Важни са моментите и преживяванията, които си изпитал и имал с твой близък или приятел. Затова аз ще си пожелаая на Коледа да сме заедно и да се забавляваме. Знаем, че Ивка много иска да се запознае с най-добрата ми приятелка Мирела. Аз много съм ѝ говорила за нея. И така, ако Ивка дойде, ще ги запозная и ще се забавляваме трите. Ако желанието ми се сбъдне, ще бъда много щастлива! Не искам предмети, а искам приятели, това е моята коледна мечта!

Симона Тодорова, 6ж

Топ 10 на коледните базари по света

Коледните базари са ярък символ на Коледа в наши дни. Няма град по света, който да не изгражда базар или коледно градче. Дървените къщички, елхата и светлините внасят празнично настроение.

Малките лакомства, коледните песни, забавните сувенири също са част от коледния дух. Всеки обича подаръците, които може да купи там или изработи сам. Предлагаме ви едни от най-посещаваните и най-красиви базари в света, които е хубаво да разгледате.

1. Прага, Чехия

Столицата е много известна с коледните си базари и ежегодно е дестинация за хиляди хора по света. Най-посещаван е този в центъра на Стария град. Освен традиционните дървени къщички с ръчно направени сувенири, изделия от чешки кристал и изобилие от джинджифилови сладки, хората могат да се насладят на музика и песни, а също и на зоопарк с понита и ламы и въртележки за малки и големи.

2. Кьолн, Германия

Разположен пред Кьолнската катедрала Weihnachtsmarkt am Kölner Dom е един от най-големите и популярни коледни базари в Германия. Тук освен вече готовите бижута, дървени фигурки и играчки може да видим с очите си тяхната изработка. Посетителите наблюдават създаването на керамични, стъклени и дървени изделия. Базарът предлага и много традиционни немски ястия. Сценичната програма също добавя настроение чрез концерти и театрални постановки.

3. Виена, Австрия

Традиционно Виена се смята за една от родните на коледните базари. Нейният коледен базар се отличава с голяма ледена пързалка от 150 квадратни метра. Няма как да отменим и Виенското колело. Атракцията предоставя възможност на посетителите да се насладят на невероятна гледка отвисоко. Във Виена от 2001 година се пресъздават ръчно изработени сцени от раждането на Христос. За децата има големи въртележки и специален кът за творене.

4. Страсбург, Франция

Това е най-старият базар не само

във Франция, но и в цяла Европа. Наричан „Страсбург, столицата на Коледа“ на този базар се намира най-високо украсената елха. Навсякъде е пълно със светлини, внасящи духа на празника. Над 300 къщички предлагат всевъзможни украшения и лакомства, като най-популярни са малките коледни бисквити, наречени „бредъл“.

5. Будапеща, Унгария

Базарът се намира до Базиликата в Будапеща. Обявен за най-красив базар за четвърта поредна година, той обещава кулинарни преживявания и развлекателни възможности. Програмата предлага музикални изпълнения, участие в подготовка на различни ястия и незабравимо огнено шоу.

6. Загреб, Хърватия

Уникално преживяване в балканската столица е обиколка с шейната на Дядо Коледа. Тук може да се насладите и на великолепна светлинна програма. Най-зашеметяващ е тунелът Грич. Пътуването с влак през него ще разкрие айсберги, ледени куполи и магията на полярната светлина.

7. София, България

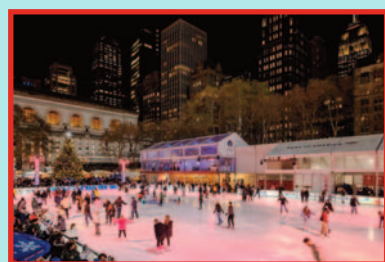

В България също имаме красиви базари във всеки град. Ярък пример е Немският коледен базар в София. Той предлага различни немски и австрийски ястия, греяно вино и чай. Базарът разполага с детски кът, фотостудио и книжарница. Дървените къщички също предлагат различни сувенири, бижута и играчки. Докато се разхождате и хапвате, можете да се насладите на музикални изпълнения. Много интересна напо-

следък е идеята – книга на сляпо. Можете да си купите книга за подарък, без да сте си я избрали, като се доверите на продавачите. Изненадата винаги е приятна.

8. Ню Йорк, САЩ

Зимното градче в Брайънт парк също посреща посетители от цял

свят. Тук дървените къщички са заменени със стъклени. Освен тях базарът разполага с множество барове и кафенета с изглед към голямата ледена пързалка. Атракция е Кърлинг кафенето, което предоставя алея за кърлинг. Под наем също се предлагат и топли и уютни иглута в центъра на града, заобиколени от небостъргачи.

9. Торонто, Канада

Ниските температури не са пречка този базар да бъде посещаван от

стотици хиляди души. Най-специалният атракцион е къщата на Дядо Коледа. Покрай къщичките обикалят музиканти и елфи, които внасят допълнително коледно настроение. На базара се предлага и фотосесия. Може да опитате известни ястия, да се сдобие с ръчно изработени дрехи, аксесоари и козметични продукти.

10. Аврора, САЩ

В този малко известен град се организира един по-различен базар. Част от него е парадът на фенерите. Всяко дете може да участва в ръчно изработване на стъклени орнаменти под погледа на майстори занаятчии. За възрастните има приготвена специална дегустация на вино.

Макар че невинаги можем да отделим време и средства да попутуваме, винаги можем да се доверим на коледния базар в нашия град. Коледните къщички ни приканват със забавни артикули за малки и големи. Те стават притегателен център за жителите и гостите на града ни. Там непременно ще прекараме уютно в добра компания. Приятно забавление!

Стефания Петрова, 106

Продължение от стр.8

Как би изглеждало ставащото през очите на мадам Софрония? Дали и в нейното сърце не трепва нещо, докато отрязва косите на Дела?

На вратата чукаше Коледа. Не разбирам какво пък толкова му харесват на този ден - навсякъде украси, хора, всеки се бори за подаръци, суета, но... пък има повече клиенти.

Сутринта преди Коледа вървях по обичайния маршрут към работа... Пето авеню, Пето авеню, знаех го наизуст вече. Стигнах до приказния, макар и леко овехтял надпис „Мадам Софрония - всякакви изделия от коси“. Загледах се. Помня точно когато фирмата отвори - чувствах едновременно страх, щастие и несигурност. Един от малкото спомени, с които сякаш се чувствах истински жива, нищо, че в главата ми беше истински хаос. Ако имах повече пари, колко много щях да променя фирмата... А аз нима започнах да мечтая? Денят започна, ден като всеки друг.

Тъкмо да си тръгвам от работа и се появи едно момиче. Едно създание, по-тънко и от струна - малко кокетно хлапаче. Беше запъхтяна, говореше толкова бързо, че не можех да я разбера... Ех, тези млади, все за някъде бързат! А аз тъкмо бях готова да извървя бавно скучния си път към къщи... Но пък реших да я приема. Защо не? Ще спечеля двойно, все пак е празник.

- Бихте ли купили косите ми? - попита ме тя с пискливия си, но и нежен глас. - Аз купувам коси - отвърнах й. - Свадете си шапката да видя как изглеждат.

Момичето махна шапката си - не бях виждала такава красота! Коса здрава като дървесина, ароматна като кафе, красива като водопад..., като кафяв водопад или като течния коледен шоколад. Беше ми жал да я подстрижа. - Двайсет долара - казах й категорично.

Винаги се стремя да имам само професионални отношения с клиентите, но това момиче... Дори и да не бях я попитала кой знае какво, тя ми каза всичко до най-малкия детайл. Това как не е много сигурна какво ще вземе на мъжа си Джим за Коледа с тези пари, ама е и сигурна в същото време; това как изглежда малкият им скромнен апартамент; как е измислила в главата си какъв точно ще е диалогът им, когато той я види без коса и едновременно с това пребледняваше и спираше да говори, когато

въобще се сети за този момент... Все едно ви говори дете. Тя излъчваше невинност и едно такова чувство, едно ново, различно чувство за мен... като душевна топлина. О, да, скъпи читатели и слушатели, тя беше влюбена. Начинът, по който говореше за съпруга си, за това колко скромен и добър бил и това колко се притесняваше, че няма да успее да му подари нищо, подсказваше отдадеността й към него. И миналото ми някак се върна, припомни ми наивната някога мадам Софрония... Аз нямам деца, но винаги съм искала да имам. И аз бях влюбена веднъж. Любовта е странно нещо, неопишимо. Дори и на вас, скъпи читатели и слушатели, не мога да ви кажа какво е и дори да кажа какво ставаше между нас, пак няма да ме разберете. Може би само някои, които имат в живота си истинска любов, биха... Но обстоятелствата ни разделиха и аз повече никога не се влюбих. Останах сама, чувствам се сама. Дела обаче ме върна в онези хубави времена. Виждах себе си в нея, но тя притежаваше истинската дарба...

Можех да си говоря още с нея, но косата вече беше отрязана. Тя ми благодари, може би стократно, и веднага тръгна да търси подарък. Видях я как влиза и излиза от отсрещния магазин. Сигурно беше купила аксесоар за часовник - все повтаряше за часовника на Джим, който бил много значим. Броени часове до Коледа... Светлини озаряват стария Ню Йорк. Прибирам се и решавам да сменя маршрута си. По ирония на съдбата виждам през прозорец Дела и съпруга й - доста голям прозорец за толкова малък апартамент. Единствените, които светеха, бяха те. Реших да седна и да ги погледам...

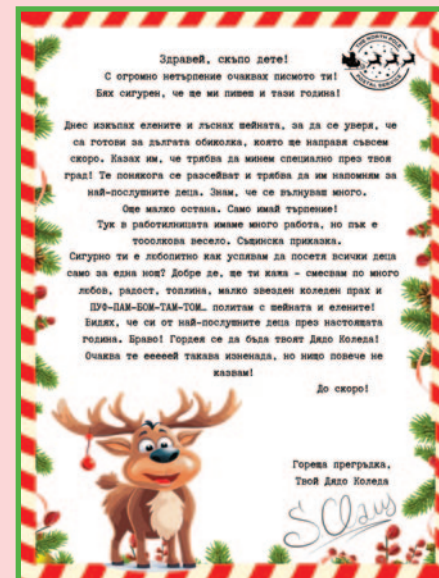
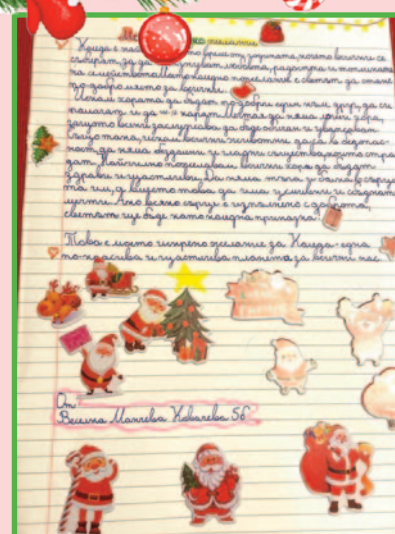
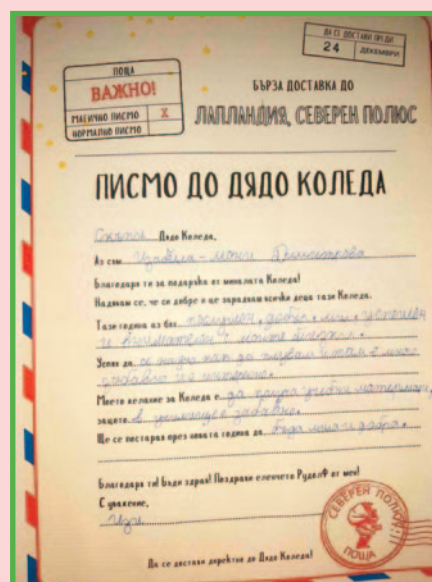
Гледах ги, гледах... Оставиха нещо настрана. Дела подскочи и се хвърли към него. Прегърнаха се. И останаха така.

Удари дванайсет. Снегът заваля - като в приказките. Погледнах нагоре, после към тях. И се усмихнах, и се засмях. Сега вече разбрах всичко... О, да, скъпи мои читатели и слушатели, видях Коледния дар. Видях го отново. И дори без подарък ви пожелавам весела Коледа! Или пък може би имам подарък... Любовта съществува!

Никол Тодорова, 126

Мили дядо Коледа,

Хороскоп за 2025 година

Овен

Овните започват новата година пламенно, с желание и хъс за работа. Годината ще ви превърне в най-добрата версия на себе си, но не трябва да забравяте, че търпението е ключът. За да запазите енергичността си, трябва да се съсредоточите върху здравето си. А ако става въпрос за взаимоотношения, обвързаните Овни ще се насладят на здрава и процъфтяваща връзка.

Ако някой се чуди какво да подари на Овните тази Коледа, звездите предлагат нещо, което ще ги държи бодри и енергични – кафе машина или гривна, следяща прогреса им в спорта.

Телец

Тази година на фокус ще трябва да поставите емоционалната си стабилност. Контролът над чувствата ще бъде ключът към успеха ви както в професионален, така и в личен план. Съсредоточете се върху комуникацията и гъвкавостта. Те ще ви донесат подкрепа от околните.

Необвързаните от вас могат да благодарят на влиянието на Венера, защото намирането на партньор никога не е било по-лесно.

Не губете време в чудене. Правил-

ният подарък за Телец е едно меко одеяло и ще се хареса на тези домашни шарии.

Близнаци

2025 година ще бъде година на висока активност и успех за Близнаците. Стари идеи и отложени проекти най-после ще намерят своята реализация, особено ако се включите в екипна работа. Импулсивността обаче може да ви изиграе лоша шега. Пролетта и лятото са идеални за социални инициативи, а есента – за домашни ангажменти. Краят на годината ще донесе хармония и неочаквани професионални успехи.

А за тези от вас, които се питат какво всъщност искат Близнаците, една добре избрана книга или филм ще са прекрасен подарък.

Рак

Новата година ще донесе значителни промени за Раките, но успехът ще зависи от решителността и емоционалния баланс. Началото на годината е идеално за планиране, а лятото – за активно действие. Контролирайте чувствата си и бъдете открити. Подкрепа може да дойде от неочаквани места. Личният живот ще е динамичен и изпълнен с нови познания, се-

мейни драми и помирения. Стабилизирайте отношенията си, за да постигнете успех във всички сфери. Идеалният коледен подарък за Раките ще е една коледна пижама, съчетана с уютна на дома.

Лъв

Лъвовете, новата година от вас иска две неща: търпение и осъзнатост. Годината ще е благоприятна за самоанализ, придобиване на нови умения и разширяване на контактите. Обаче внимавайте с емоциите, невъздържаността може да ви изиграе лоша шега. Пролетта ще е време за нови професионални върхове, ала есента ще дойде с предизвикателства и конфликти. Звездите съветват да заложете на топли цветове и качествени аксесоари – вашият стил ще бъде вашата сила тази година.

Относно подаръци за Лъвовете може да се ограничите само до аксесоари.

Дева

2025 година ще донесе динамични промени за Девите. За успеха ще са нужни труд, здрав разум и работа върху себе си. Деви, учете се на дипломатичност и не се затваряйте при трудности. Пролетта ще носи творчески успехи, а есента е подходяща за кариерен растеж. Личният живот ще бъде емоционално наситен. Избягвайте прибързани решения и мимолетни връзки.

Чудите се какъв подарък да поднесете на Девите? Звездите ви казват да им купите продукти, свързани с грижата на външността им.

Везни

2025 година ще изпита силата на Везните и изисква точност и решителност. Ах, Везни, избягвайте прекомерното размишление и се учете да действате уверено. Пролетта и есента са подходящи за почивка и възстановяване на баланса. Обърнете внимание на здравето си. Рутината и здравословният начин на живот ще ви помогнат да избегнете прегаряне. Любовта и креативността ще процъфтят под влиянието на Венера, но избягвайте конфликти и се фокусирайте върху хармонията.

Везните се нуждаят от нещо симво-

лично като коледен подарък.

Скорпион

Новата година ще бъде динамична и плодотворна за вас, Скорпиони, подчертавайки личния и професионалния ви растеж. Есента е вашият звезден момент: Марс, Меркурий и Слънцето в Скорпион ще ви дарят с енергия, увереност и аналитична сила. Венера ще внесе романтика и харизма, а връзките ще се задълбочат. Използвайте мъдростта си, за да посрещнете предизвикателствата с успех.

Вместо да се чудите какво да сложите в подаръчната кутия на един Скорпион, звездите ви казват да му купите дневник.

Стрелец

Ех, Стрелци, нещата няма да се изменят много за вас до по-студените месеци на годината, при настъпването на 2025 г. ще донесат значителни промени. От края на октомври драстично ще ви се подобри комуникацията, а прилив на енергия най-рано бихте почувствали в началото на ноември. В края на годината интуицията ви се засилва. Звездите ви съветват да мислите в дългосрочен план.

За Стрелците няма какво да се чудите! Давате им паспорта и ги пращате да обикалят сета.

Козирог

Козирози, тази година ще се наложи да се научите да бъдете търпеливи и мъдри, както и да планирате в дългосрочен план. Не трябва да пренебрегвате здравето си особено през летния сезон. Тази година също ще ви научи как да намирате баланса между работата и личния живот. През зимата се очакват перипетии, които могат да ви попречат в завършването на задачите ви.

Не се терзайте относно коледния подарък за Козирозите. Те се нуждаят от нещо, което ще им помогне да се отпуснат и забравят за изтощавачото ежедневие.

Водолей

Годината за Водолеите не започва добре. До края на февруари трябва да бъдете нащрек, като подходите с търпение и внимание. Избягвайте бързи решения и конфликти, особено през май. Въпреки всички предупреждения, тази годината е идеална за трансформациите и растежа. Идеален момент за развиване на нови умения и реализиране на амбициозни планове.

Перфектният коледен подарък за Водолеи ще е нещо, свързано с метафизичното и въздушното.

Риби

Годината носи възможности за растеж и мъдри решения, но изисква спокойствие и балансираност. Силното влияние на Нептун, Уран и Плутон ви дават мощна енергия за напредък, като лятото и есента ще са най-благоприятни за развитие. Избягвайте взимането на важни решения преди лятото, защото едва тогава семейните отношения ще се стабилизират. Идеалният коледен подарък за Рибите би бил слушалки или пък някое бижу. Изберете неща, които ще ги изкарат от реалността и ще ги накарат да помечтаят.

Мирослав Борисов, 10с

Редакционен екип

Николай Петков 12б, Гертана Христанова 12г, Марина Костова 11в, Яна Янева 10а, Марта Милева 10а, Никол Ангелова 10а, Стефания Петрова 10б, Ева Иванова 10б, Деян Тончев 10в, Михаела Минкова 10в, Мирослав Борисов 10г, Мартин Йотов 10г, Цветина Данчева 10г, Кристиана Коларска 9г, Пламена Петрова 9г

Редактор Ивелина Танева
Предпечат Йончо Йончев

Броят е редакционно приключен на 09.12.2024г.

Екипът на „В@з Буки Веди“ ви пожелава една
година, осеяна с чудеса и магия!

2025

Януари						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Февруари						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28		

Март						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
31					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Април						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Май						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Юни						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
30						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

Юли						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Август						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Септември						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Октомври						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Ноември						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Декември						
Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				